

2. marts 2021

TIL SKATTEMINISTEREN VEDRØRENDE L178 OG SVAR PÅ SPM. 266 TIL ALM. DEL OM LL § 8 B

Ministeren anfører i sit svar på spm. 266 stillet af Kim Valentin, Venstre, efter indhentning af udtalelse fra Skattestyrelsen:

"Det er ved forarbejderne forudsat, at de af ligningslovens § 8 B, stk. 1, omfattede udgifter til forsøg og forskning ikke kan fradrages som driftsomkostninger. Sædvanlige driftsomkostninger er derfor ikke omfattet af bestemmelsen. Som undtagelse til, at forsøg og forskning ikke kan fradrages som driftsomkostninger, nævner forarbejderne personer, der har det som erhverv at drive forskning, idet disse vil have driftsomkostningsfradrag for udgifterne. Af samme forarbejder følger, at hensynet bag bestemmelsen er at etablere en fradragsret for udgifter, for hvilke der ikke allerede er fradragsret efter statsskattelovens § 6, stk. 1, litra a. De i forarbejderne nævnte personer, der har det som erhverv at drive forskning, vil derfor ikke kunne anvende ligningslovens § 8 B. Den nævnte gruppe er i forarbejderne ikke nærmere defineret, men omfatter eksempelvis ikke medicinalfabrikanter, der for egen regning udvikler lægemidler til videresalg, jf. bilag 3 til L95 (FT 1972/72)."

Det fremgår af nævnte bilag 3, at baggrunden for, at medicinalfabrikanter, der for egen regning udviklede lægemidler til videresalg, blev omfattet af LL § 8 B var, at deres FoU udgifter efter dagældende praksis i 1973 ikke ansås for driftsomkostninger omfattet af SL § 6, stk. 1, litra a, jf.:

"Finansministeriet skal bemærke, at den gældende retstilstand - som også omtalt i lovforslagets bemærkninger - er den, at udgifter af den omtalte art hverken er fradrags- eller afskrivningsberettigede. Udtrykket »gældende« praksis er derfor ikke en dækkende betegnelse for retstilstanden; men som omtalt i bemærkningerne har navnlig de noget større erhvervsvirksomheder med egne forskningsfaciliteter ofte rent faktisk opnået fradrag eller afskrivning af sådanne udgifter."

Man kan have forskellige meninger til rigtigheden af Finansministeriets vurdering, dvs. om medicinalfabrikanternes FoU udgifter i virkeligheden allerede i 1973, jf. også medicinalfabrikanternes egen opfattelse og argumentation den gang rettelig udgjorde almindelige driftsomkostninger.

I alle tilfælde er driftsomkostningsbegrebet siden 1973 blevet udvidet jf. også den Juridiske Vejledning:

*"Domstolspraksis synes at have vist en tendens til en udvikling af driftsomkostningsbegrebet fra en klar afgrænsning mellem drift og formue i retning af en udvidelse af fradragsmulighederne for erhvervsmæssige udgifter, der afholdes inden for de hidtidige naturlige rammer af en igangværende virksomhed."
Højesteretsdom fra 1987*

"Et vognmandsfirma betalte i forbindelse med indmeldelse i en fragtmandshal et indskud på 175.000 kr. Efter foreningens vedtægter tilfaldt beløbet foreningen endeligt og blev ikke betalt tilbage, da fragtmænd udtrådte af fragtmandshallen. Beløbet blev betalt, for at selskabet kunne få en ny holdeplads til erstatning for en mistet holdeplads i Københavnsområdet, hvor man i forvejen drev virksomhed. Højesteret fandt, at formålet med at afholde udgiften i det væsentlige var at sikre virksomhedens hidtidige konkurrencedygtighed og indkomst, og udgiften blev derfor anset for en driftsomkostning, der kunne afskrives efter SL § 6, stk. 1, litra a."

I ovenstående højesteretsdom medtaget i den Juridiske Vejledning havde Skatteministeriet gjort gældende:

"Sagsøgte har til støtte for sin påstand gjort gældende, at indskuddet i Københavns Fragtmandshaller ikke er en driftsomkostning, for hvilken der kan ske fradrag i indkomsten i medfør af statsskattelovens § 6, stk. 1, litra a, idet indskuddet udelukkende eller dog i det væsentlige er foretaget for at udvide sagsøgerens virksomhed og for at sikre en bedre indtjening i de kommende år. For at give fradragsret må udgiften tilsigte en sikring og en vedligeholdelse af indkomstkilden, hvilket der ikke er tale om her, hvor sagsøgeren har udvidet sit indkomstgrundlag ved at få holdeplads i et nyt område."

Det kan med stor sikkerhed lægges til grund, at en ikke uvæsentlig del af medicinalfabrikanternes FoU udgifter i dag - herunder med ovenstående højesteretsdom i 1987, der udstrakte driftsomkostningsbegrebet - vil kunne fradrages eller afskrives som driftsomkostninger efter SL 6, stk. 1, litra a.

Vil disse virksomheder efter ministerens opfattelse stadig kunne opnå fradrag efter LL § 8 B for de samme FoU udgifter, som i dag vil kunne fradrages eller afskrives som driftsomkostninger efter SL § 6, stk. 1, litra a? Det vil sige, om det stadig er driftsomkostningsbegrebet som lagt til grund af Finansministeriet i 1973, der finder anvendelse?

Er ovenstående driftsomkostningsbegreb for medicinalfabrikanternes udvikling af nye produkter det samme i relation til sondringen mellem fradrag/afskrivning efter SL § 6, stk. 1, litra a henholdsvis LL § 8 B, når forskningsindsatsen herunder med egne forskningsfaciliteter er rettet mod udvikling af virksomhedens interne produktionsprocesser eksempelvis nye produktionsprocesser, der tager sigte på at gøre virksomheden CO2 neutral?

Eller gælder der efter ministerens opfattelse stadig et smalt driftsomkostningsbegreb for medicinalfabrikanter, der betyder, at deres FoU udgifter som udgangspunkt uændret omfattes af LL § 8 B?

Vi henviser i den forbindelse til vores spørgsmål i går til ministeren om, hvad der skal forstås ved "sædvanlige driftsomkostninger", der ikke er omfattet af LL § 8 B.

Peter Rose Bjare
Partner